

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט גבוה לצדק

בג"ץ 1140/23
בג"ץ 1974/23

לפני: כבוד השופטת דפנה ברק-ארז
כבוד השופט עופר גרוסקופף
כבוד השופט אלכס שטיין

העותרים בבג"ץ 1140/23 : 1. אראן אזרזר
2. דפנה גרוס אוריין
העותרת בבג"ץ 1974/23
והמשיבה 3 בבג"ץ
1140/23 : מועצה מקומית מיתר
נגד

המשיבים בבג"ץ 1140/23 : 1. משרד האוצר
2. רשות המיסים
3. מועצה מקומית מיתר
המשיבים בבג"ץ 1974/23 : 1. ממשלת ישראל – ראש הממשלה
2. משרד האוצר – שר האוצר
3. רשות המיסים
4. הלשכה המרכזית לסטטיסטיקה
התנגדות לצו על-תנאי

תאריך ישיבה: י"ג באלול התשפ"ד (16 בספטמבר 2024)

בשם העותרים בבג"ץ
1140/23 : עו"ד שרון ברוורמן עטיה
בשם העותרת בבג"ץ
1974/23 והמשיבה 3
1140/23 : עו"ד יניב ניסנהולץ; עו"ד אלדד אופק
בשם המשיבים 1-2 בבג"ץ
1140/23 והמשיבים בבג"ץ
1974/23 : עו"ד רועי שויקה

פסק-דין

השופט אלכס שטיין:

העתירות

1. העתירות שלפנינו מלינות על הפסקת ההטבה במיסוי לתושבי המועצה המקומית מיתר, אחרי שהישוב חדל להיות "ישוב מוטב" כמשמעו בסעיף 11 לפקודת מס הכנסה [נוסח חדש] (להלן גם: הפקודה). אחרי הדיון המקדמי בעתירות, אשר התקיים ביום 27.9.2023, הוצא בעניינן צו על-תנאי אשר במסגרתו התבקשו המשיבים ליתן טעם

"מדוע לא תימשך הטבת המס לתושבי מועצה מקומית מיתר עד חלוף שנתיים ממועד פרסום ההודעה בדבר חדילת היישוב להיות יישוב מוטב, לפי סעיף 11(ו) לפקודת מס הכנסה" (המשנה לנשיאה ע' פוגלמן, השופט ע' גרוסקופף והשופט י' כשר). בהתאם לכך, המשך בירור העתירה (בפני המותב הנוכחי) התמקד אך ורק בסעד המצוין בצו על-תנאי.

העובדות

2. במוקד דיוננו ניצב סעיף 11 לפקודת מס הכנסה (להלן גם: סעיף 11) אשר מקנה לתושבי "יישוב מוטב" הטבות במס הכנסה. הגדרת יישוב מסוים כ"יישוב מוטב" תלויה באמות-המידה אשר נקבעו בסעיף 11, אשר נסובות, בעיקרו של דבר, בהיבט דמוגרפי-גיאוגרפי ("מדד הפריפריאליות"); בהיבט חברתי-כלכלי ("המדרג החברתי-כלכלי"); ובהיבט של קרבה לגבולות המדינה ("ניקוד הסמיכות לגבול"). יישוב אשר צבר בשנת מס מסוימת את הניקוד המשוקלל הנדרש בהתאם לתבחינים שנקבעו בפקודה – זכה להיכלל בהגדרת יישוב מוטב (להלן: תבחיני הזכאות). תושביו של יישוב מוטב, אשר התגוררו בו 12 חודשים רצופים לפחות, ובהתאם ליתר התנאים הקבועים בפקודה – ייהנו מהטבה במס הכנסה בשיעור משתנה של עד 20% מחבות המס הכללית ועד לתקרה קבועה (להלן: הטבת המס).

3. סעיף 11 ממשיך וקובע כי תושב של יישוב שחדל להיות יישוב מוטב בהתאם לתבחיני הזכאות, ימשיך להיות זכאי להטבת המס גם במשך שנתיים נוספות (להלן: תקופת המעבר) – קרי: בשנת המס שבה חדל היישוב להיות יישוב מוטב (להלן: שנת ההפסקה) ובשנת המס שלאחריה – ובלבד שהיה תושב היישוב האמור במהלך כל שנת המס שקדמה לשנת ההפסקה ובשנות המס שלגביהן התבקשה ההטבה (ראו: סעיף 11(ב)(4) לפקודה).

4. עוד נקבע בסעיף 11 כי על רשות המיסים (להלן: הרשות) לפרסם ברשומות ובאתר האינטרנט שלה, עד ה-15 בינואר של כל שנת מס, את רשימת היישובים המוטבים וכן את רשימת היישובים שחדלו להיות יישובים מוטבים באותה שנת מס (ראו: סעיף 11(ו) לפקודה).

5. בשנת 2019 המועצה המקומית מיתר (להלן: היישוב מיתר או היישוב) עמדה לראשונה בתבחיני הזכאות ובהתאם לכך נכללה ברשימת היישובים המוטבים אשר פורסמה באתר הרשות בשנה זו. גם בשנת 2020 עמד היישוב בתבחיני הזכאות (על אף שלא פורסם בשנה זו "המדרג החברתי-כלכלי"), ובהתאם לכך נכלל ברשימת היישובים

המוטבים שפורסמה באתר הרשות. בשלהי שנת 2020 פורסם מדרג חברתי-כלכלי עדכני, אשר בהתאם לנתונים שהובאו בו לא עמד עוד היישוב מיתר בתבחיני הזכאות, ועל כן חדל להיות יישוב מוטב. חרף זאת, בשל שגגה שנפלה אצל הרשות, ברשימת היישובים המוטבים אשר פורסמה בתחילת שנת 2021 ובתחילת שנת 2022 נכלל היישוב מיתר, מבלי שצוין לגביו כי מדובר ביישוב שלמעשה חדל להיות יישוב מוטב. בפועל, בהתאם להוראות סעיף 11(ב)(4), במהלך השנים 2021 ו-2022 נהנו תושבי היישוב מהטבת המס לתקופת המעבר. בתחילת שנת 2023 תמה תקופת המעבר ותושבי היישוב הפסיקו ליהנות מהטבת המס והיישוב לא נכלל עוד ברשימת היישובים המוטבים שפורסמה באתר הרשות. הווה אומר: רק בתחילת שנת 2023 פורסמה הודעה בדבר חדילת היישוב להיות יישוב מוטב (להלן: הודעת החדילה). עוד יצוין, כי עד לשנת 2024 הרשות כלל לא פרסמה ברשומות את רשימת היישובים המוטבים.

טענות הצדדים

6. כאמור, עם מתן הצו על-תנאי בעתירות דנן התמקד הדיון בשאלה האם יש להורות על המשך מתן הטבת המס לתושבי היישוב הזכאים עד לחלוף שנתיים ממועד פרסום הודעת החדילה, דהיינו: בעבור שנות המס 2023 ו-2024.

7. בעניין זה, טוענים העותרים (בבג"ץ 1140/23 ובבג"ץ 1974/23) כי משיבי המדינה הפרו את חובתם לפרסם ברשומות ובאתר הרשות את רשימת היישובים שחדלו להיות יישובים מוטבים, בניגוד גמור להוראות סעיף 11(ו). בכך, לטענת העותרים, סוכלה תכלית החקיקה אשר נועדה, בהתאם להוראות סעיף 11(ב)(4), לאפשר לתושביו של יישוב אשר חדל להיות יישוב מוטב תקופת הסתגלות ארוכה, בת שנתיים, בה יוכלו להיערך למשטר המיסוי החדש. העותרים מטעימים כי על תכלית זו ניתן ללמוד מסעיף 11 עצמו על סעיפי המשנה שלו, כמו גם מהצעת החוק שקדמה לו. עוד טוענים העותרים, כי העובדה שבפועל ניתנה תקופת מעבר בשנים 2021-2022 – חסרת נפקות לעניין זה, שכן במהלך תקופה זו התושבים לא ידעו שתקופת המעבר החלה, ולכן לא יכלו לכלכל צעדיהם בהתאם. לטענת העותרים, אי-הפרסום מהווה פגם היורד לשורש העניין במעשי הרשות, זאת, בין היתר, בשים לב לכך שמטרת הפרסום לא הושגה בדרך אחרת. לטענתם, פגם זה הסב נזק משמעותי וממושך לתושבים והוא מצדיק את ביטול ההחלטה בדבר שלילת הטבת המס מתושבי היישוב.

8. מנגד, משיבי המדינה (להלן גם: המשיבים ו-המדינה) טוענים כי פרסום לפי סעיף 11(ו) לפקודה הינו דקלרטיבי בלבד. במילים אחרות: מדובר בפרסום אשר אינו מכונן את הטבת המס, אלא אך נועד לשקפה. לטענת המשיבים – אשר נטענה בהתבסס על

ההיסטוריה החקיקתית ומקורות נוספים – תכלית הפרסום היא ליידע את הציבור באופן ברור על זהותם של היישובים המוטבים, לאור מורכבות תבחיני הזכאות ולמען שקיפות מעשי המנהל. לטענתם, השאיפה לאפשר לתושבים להיערך לשינוי, היא לכל היותר מטרה משנית. לאור האמור, טוענים המשיבים כי הפגם שבאי-הפרסום הוא פגם טכני גרידא, אשר אינו מצדיק מתן הטבת מס במיליוני שקלים מקופת המדינה לתושבים אשר אינם זכאים לה על-פי הקריטריונים המהותיים, ובהתחשב, בין היתר, בכך שההטבה הוענקה לתקופה קצרה; בכך שבפועל התושבים כבר נהנו מתקופת מעבר בת שנתיים; וכן בשים לב לדירוג החברתי-כלכלי של היישוב. הענקת ההטבה לשנתיים נוספות, כך נטען, תפגע באינטרס הציבורי הן מבחינה כלכלית והן בהיבטי השוויון. לבסוף, נטען כי הסתמכות התושבים, אף אם הייתה כזאת, אינה הסתמכות הראויה להגנה משפטית, שכן לאזרח ממילא אין זכות קנויה לכך שהטבת מס או מדיניות כלכלית-חברתית כזאת או אחרת לא תשתנה.

הדיון בעתירות

9. ביום 16.9.2024 קיימנו דיון בעתירות. במהלכו, חזרו בעלי הדין על טענותיהם וחיידדו אותן. בתום הדיון, הצענו למשיבים הצעת פשרה לפיה תושבים אשר עברו להתגורר ביישוב מיתר במהלך השנים 2021 ו-2022 ייהנו מהטבת המס למשך שנתיים ממועד המעבר.

10. ביום 15.10.2024 הודיעונו המשיבים כי הם מקבלים את המלצתנו. בהודעתם ציינו המשיבים כי הם מסכימים לכך שתושבים אשר עברו להתגורר ביישוב מיתר בשנת 2021 יקבלו את הטבת המס גם לחודשי השכר של שנת 2023; וכי תושבים שעברו להתגורר ביישוב מיתר בשנת 2022 יקבלו את הטבת המס גם לחודשי השכר של השנים 2023 ו-2024. זאת, בכפוף לכך שתושבים אלו התגוררו ביישוב לפחות 12 חודשים ברציפות. עוד ציינו המשיבים בהודעתם כי בהתאם לסעיף 11(ב)(4) תנאי למתן הטבת המס בתקופת המעבר הוא כי התושב התגורר ביישוב במהלך כל שנת המס שקדמה לשנת ההפסקה. כלומר, החוק אינו מאפשר מתן הטבת המס בתקופת המעבר למי שלא היה תושב היישוב בתקופת הזכאות המהותית (בענייננו, בכל שנת 2020). עם זאת, כאמור, הודיעו המשיבים כי הם מסכימים להצעת בית המשפט, על אף שאינה חופפת במלואה את הוראות החוק. כמו כן, הדגישו המשיבים בהודעתם כי אין להעניק את הטבת המס למי שעבר להתגורר ביישוב במהלך השנים 2021 ו-2022 עבור חודשים שבהם לא התגורר ביישוב – וכי ההטבה תאושר רק בהתאם לתקופת מגוריהם ביישוב. למשל, תושב אשר עבר להתגורר ביישוב מיתר במהלך שנת 2021 ועזב אותו בחודש אוגוסט 2023,

יהא זכאי להטבת המס במהלך שנת 2023 להוציא את החודשים ספטמבר עד דצמבר 2023 בהם לא התגורר ביישוב (להלן: מתווה הפשרה).

11. העותרים לא הסכימו למתווה הפשרה ודבקו בטענותיהם.

דיון והכרעה

12. לאחר שנתתי דעתי לכתובים שהונחו לפנינו, ואחרי ששמענו את טענות הצדדים בדיון שנערך, הגעתי למסקנה כי דין העתירות להתקבל באופן חלקי בהתאם למתווה הפשרה אשר הוצע על ידינו והיה מקובל על המדינה.

אפרט את נימוקיי.

13. כאמור, סעיף 11(ו) לפקודה קובע במפורש כי על המנהל לפרסם ברשומות ובאתר הרשות את רשימת היישובים המוטבים ואת רשימת היישובים שחדלו להיות יישובים מוטבים (להלן יחדיו: הרשימות) – עד ה-15 בינואר של כל שנת מס. בהתאם לחובה זו, ומאחר שבתחילת שנת 2021 כבר חדל היישוב מיתר להיות יישוב מוטב, היה על המנהל לפרסם בתחילת שנת 2021 את הרשימות כך שהיישוב יופיע ברשימת היישובים שחדלו להיות מוטבים. דא עקא, הרשימות כלל לא פורסמו ברשומות עד שנת 2024. לא זו אף זו: בשנים 2021 ו-2022 הופיע באתר הרשות פרסום שגוי ממנו עולה כי היישוב מיתר נכלל ברשימת היישובים המוטבים, ורק בשנת 2023 פורסם באתר כי היישוב חדל להיות יישוב מוטב.

14. אין אפוא מחלוקת על כך שהרשות הפרה את חובת הפרסום שלה בכל הקשור למתן פומבי להודעה על הפסקת ההטבה. בהינתן האמור, יריעת המחלוקת הצטמצמה לקביעת תוצאותיו של מחדל זה.

15. מהי נפקותה של הפרת חובת הפרסום האמורה? לשאלה זו אין בידינו תשובה חד-משמעית מאחר ש"לא כל חובות הפרסום נולדו שוות".

עמדה על כך השופטת ט' שטרסברג-כהן בקבעה כי:

"לא כל אימת שנקבע בחיקוק כי יש להביא דבר מה לפרסום ברשומות והדבר לא נעשה, יש בכך כדי לגרור תוצאה של אי-כשרות הפעולה שנשענה – בין היתר – על רכיב שהיה טעון פרסום ברשומות [...] בית-המשפט הבחין בין פגם מהותי היורד לשורשו של עניין ומביא לבטלות הפעולה ובין פגם פרוצדוראלי שאינו מביא בהכרח לבטלותה של הפעולה. בכל מקרה ומקרה, נבחן הפגם בשל אי-הפרסום ברשומות על רקע נסיבות המקרה

הקונקרטיזציה, כאשר בית-המשפט הכריע בתוצאת הפגם, תוך שהוא מאזן בין שיקולים שונים, כגון: אם הפגם יצר עוול ממשי; אם הושגה מטרת הפרסום בדרך אחרת; אם לולא הפגם הייתה מתקבלת החלטה שונה וכיוצא באלה שיקולים" (ראו: רע"א 2837/98 ארד נ' בזק החברה הישראלית לתקשורת בע"מ, פ"ד נד(1) 600, 608-609 (2000)).

16. בהקשר זה, נקבע כי תוצאת הפרתה של חובת הפרסום "מושפעת מאופן בחינת הפגיעה הנגרמת לפרט בשל אי הפרסום" (ראו: עע"מ 2339/12 שוחט נ' הוועדה המקומית לתכנון ולבניה כפר סבא, פסקה 48 לפסק דינו של השופט א' שהם (19.8.2013); וכן ראו: בג"ץ 1477/96 נמרודטקס בע"מ נ' משרד התעשייה והמסחר, פ"ד נג(5) 193, 202 (1998)); כמו כן, נקבע כי בית המשפט יימנע, ככלל, מביטול הפעולה המינהלית "כאשר אי הפרסום לא פגע ביכולת התכנון או ההסתמכות של הפרט" (ראו: עניין שוחט, שם; וכן ראו: בג"ץ 3081/95 רומיאו נ' המועצה המדעית של ההסתדרות הרפואית בישראל, פ"ד נ(2) 177, 195 (1996); עע"מ 2015/08 בר-און נ' הוועדה המקומית לתכנון ולבניה - מטה יהודה, פסקה 17 (31.12.2012)).

17. גישה זו עולה בקנה אחד עם ההלכה הפסוקה לפיה "יש להבחין בין עצם הפגם לבין תוצאותיו, יש לבחון את מהות הפגם על רקע נסיבות העניין, ויש להתאים את הסעד הראוי לכלל נסיבות המקרה" (ראו: עע"מ 9187/07 לחזון נ' משרד הפנים, פסקה 68 לפסק דינו של השופט י' דנציגר (24.7.2008); וכן ראו: עע"מ 2273/03 אי התכלת שותפות כללית נ' החברה להגנת הטבע, פסקאות 106-107 (7.12.2006); יצחק זמיר הסמכות המינהלית כרך ב – ההליך המינהלי, 1329-1327 (2011)).

18. נשוב לעניינינו-שלנו. בהתאם להלכות שמניתי לעיל, עלינו לבחון האם אי-הפרסום פגע באינטרס הסתמכות ממשי ולגיטימי של התושבים והוביל לשינוי מצבם לרעה, ולאזן פגיעה זו אל מול האינטרס הציבורי בגביית מס אמת.

19. במקרה הנוכחי, חובת הפרסום אינה מכוננת את הזכאות להטבת המס כעניין שבמהות. הזכות להימנות על רשימת היישובים המוטבים מתגבשת על-פי תבחיני הזכאות שמתווה הפקודה. בהתאם לתבחינים אלו, נהנו תושבי מיתר מהטבת המס במשך תקופה מלאה הקבועה בפקודה, וכן בתקופת המעבר. בנסיבות אלה יש להתמקד בשאלת ההסתמכות. מטבע הדברים, הליך זה אינו מתאים לבירור השאלה כעניין עובדתי-אינדיבידואלי ביחס לכל אחד ואחד מן התושבים. בנסיבות אלה, על בית המשפט להתבסס על הנתונים שנפרסו לפניו, כמו גם על ניסיון החיים ועל החזקות המשפטיות שנגזרות ממנו. על רקע זה, יש מקום להבחין בין התושבים החדשים אשר העתיקו את

מגוריהם ליישוב מיתר ממקומות אחרים, ושביחס אליהם עומדת חזקה של הסתמכות, לבין התושבים הוותיקים, שביחס אליהם לא הונחה תשתית לקיומה של חזקה כזאת.

20. ביחס לקבוצת התושבים החדשים ניתן להתבסס על כך שהם עשו את המעשה והעתיקו את מקום מגוריהם ליישוב מיתר במהלך השנים 2021 ו-2022 – השנים בהן הופיע באתר הרשות מידע שגוי ביחס להיות היישוב יישוב מוטב – ובכך סביר להניח ששינו את מצבם לרעה. זאת, מאחר שלפחות חלק מתושבים אלה, אם לא רובם, העמידו לנגד עיניהם את הטבת המס בזמן שבחנו את העתקת מגוריהם ליישוב – לכל הפחות, למשך תקופת המעבר הקבועה בפקודה. על רקע זה, כאמור, הצענו למשיבים את מתווה הפשרה. המשיבים קיבלו את הצעתנו, ועל כך אנו מברכים.

21. המצב שונה בעיקרו ביחס לתושבי מיתר הוותיקים, אלו אשר התגוררו ביישוב עובר לשנת 2021 – היא שנת ההפסקה שבה הופרה חובת הפרסום. הטענה כי תושבים אלו, או חלקם, היו מעתיקים את מגוריהם ממיטר ליישוב מוטב, אילו ידעו על ביטול ההטבה, היא בגדר ספקולציה. באין הסתמכות מוכחת, ומשחזקת ההסתמכות לא חלה, דין העתירה להידחות אפוא בכל נוגע לתושבי היישוב הוותיקים.

סוף דבר

22. בהתחשב בכל האמור לעיל, אציע לחבריי לקבל את העתירות באופן חלקי, כפי שהוסכם על ידי המדינה, ביחס לתושבים החדשים, כאמור בפסקה 10 לעיל (תוך שאנו מקבלים את הסתייגותם של משיבי המדינה בנוגע לחודשים בהם הנישום לא התגורר ביישוב ולדרישה למגורים ביישוב במשך 12 חודשים רצופים). המועצה המקומית מיתר תעביר למשיבי המדינה את רשימות התושבים הרלבנטיות בהתאם לדרישותיהם וכמפורט בפסקה 10 להודעת העדכון מיום 15.10.2024.

23. נוכח התוצאה אליה הגענו, ובמכלול הנסיבות, שכאמור כוללות את מחדלי המדינה, מצד אחד, והעובדה שהעתירה לא היתה מוצדקת בחלקה, מהצד השני – לא נעשה צו להוצאות. כל צד יישא אפוא בהוצאותיו.

אלכס שטיין
שופט

1. אני מסכימה עם חברי, השופט א' שטיין, כי דין העתירה להתקבל בחלקה, בהתאם למתווה שלו הסכימה המדינה.

2. אכן, במקרה דנן, אין מחלוקת על כך שהמדינה הפרה את חובת הפרסום שהייתה מוטלת עליה, וראוי כי הלקחים המתאימים יופקו על מנת למנוע הישנות של תקלות מעין אלה. אולם, בדיעבד, להבדיל מאשר מלכתחילה, יש לקבוע מהן תוצאות ההפרה של חובת הפרסום. במקרה שבפנינו, אין מדובר בנורמה פלילית שלא פורסמה, ואשר אי-הפרסום הכשיל את הפרט בהתנהלות לא חוקית. למעשה, זהו מקרה של פרסום שנועד לאפשר הכוונת התנהגויות של הציבור, ועל כן לשאלת ההסתמכות יש משקל מכריע (ראו: דפנה ברק-ארז משפט מינהלי כרך א 327-328, 344-348 (2010)). להרחבה, ראו: דפנה ברק-ארז "הגנת ההסתמכות במשפט המינהלי" משפטים כז 17 (1996)).

3. חשוב להטעים כי העתירה הוגשה בשם כלל תושבי היישוב מיתר, מבלי שהוכחה סוגיית ההסתמכות ביחס לתושבים ספציפיים. במובן זה, המתווה שהוצע, ושאליו הסכימה המדינה, הלך במידה רבה לקראת העותרים בכך שהניח קיומה של הסתמכות מצד התושבים החדשים ביישוב. אכן, מדובר בהנחה שהיא בקירוב בלבד, אולם כאשר לא הונחה בפנינו כל תשתית עובדתית קונקרטית בנושא, הליכה בדרך זו היא הרע במיעוטו.

דפנה ברק-ארז
שופטת

השופט עופר גרוסקופף:

הזכאות להטבות המיסוי בהן עסקינן קמה ומתבטלת בהתאם לקריטריונים שנקבעו בסעיף 11 לפקודת מס הכנסה [נוסח חדש] (להלן: הפקודה ו- תנאי החוק, בהתאמה). הפרסום ברשומות ובאתר הרשות, הנדרש על פי סעיף 11(ו) לפקודה (להלן: חובת הפרסום), הוא במובהק דקלרטיבי בלבד, ואין בו כדי להקנות זכאות למי שאינו עומד בתנאי החוק, או לשלול זכאות ממי שעומד בתנאי החוק. תושבי היישוב מיתר לא עמדו בתנאי החוק לקבלת ההטבה משנת המס 2023 ואילך, וזאת לאחר שנהנו מתקופת מעבר של שנתיים לפי סעיף 11(ב)(4) לפקודה (להלן: תקופת המעבר). במצב דברים זה, הפרת חובת הפרסום ביחס ליישוב מיתר בשנים 2021 ו-2022, שהתבטאה בהעדר פרסום ברשומות (הנובע מהפרה גורפת של חובת הפרסום ברשומות) והפרסום השגוי

באתר הרשות (בכך שלא צויין בו כי מדובר בתקופת מעבר) אינם יכולים, כשלעצמם, להקנות זכאות יש מאין למי מתושבי מיתר – חדשים כישנים – להטבות המס האמורות משנת המס 2023 ואילך. לפיכך, על פי שורת הדין, צריכה הייתה העתירה להידחות.

למרות האמור, הצענו למדינה, והיא קיבלה את הצעתנו, כי משיקולים של הגנת ההסתמכות תוענק ההטבה למי שקיימת אפשרות ממשית שעבר ליישוב מיתר בהסתמך על הפרסום המטעה שנעשה באתר הרשות בשנים 2021-2022, אשר לימד לכאורה כי תושבי היישוב עדיין עומדים בתנאי החוק לקבלת ההטבה, דהיינו שטרם החלה תקופת המעבר (להלן: הפרסום המטעה). לדידי התחשבות זו, הגם שהיא ראויה, היא לפנים משורת הדין, וודאי שאין עילה משפטית לחייב את המדינה להרחיבה לקבוצות אחרות של תושבים – לא כל שכן, כאלה שהפרסום המטעה לא ייצר אצלם תמריץ (שגוי) לבצע פעולה שביצעו (מעבר למיתר) אלא, לכל היותר, הסתיר מעיניהם תמריץ (קיים) לבצע פעולה שלא ביצעו (עזיבת היישוב מיתר לטובת יישוב מזכה).

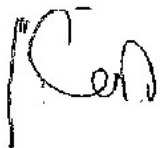
מטעמים אלה מקובלת עלי מסקנת חברי, השופט אלכס שטיין – הן לעניין התוצאה האופרטיבית והן לעניין ההוצאות.

עופר גרוסקופף
שופט

הוחלט כאמור בפסק דינו של השופט אלכס שטיין.

ניתן היום, ט' בחשוון התשפ"ה (10.11.2024).

אלכס שטיין
שופט

עופר גרוסקופף
שופט

דפנה ברק-ארז
שופטת